

PAVEL MALÁK

(* 16. srpna 1946 na Mělníce, kde žije)

Narozen ve znamení Lva. Sudičky, jak je obvyklé v těchto zemích, mu daly do vínku tři touhy: víno, ženy a zpěv. První jejich sudba se naplnila v 15 letech. Byl to zpěv a první verše. V 17 letech si pořídil první „opičku“, v 19 letech první ženu. V 50 letech vydal samizdatově soubor 50 básní v nákladu 100 kusů pro své spolužáky a kamarády. Z té doby se datuje i jeho vstup do Literárního klubu Pegas Mělník. Napsané lyrické a milostné verše většinou věnoval – podle jeho slov – tomu, kdo si je zasloužil. Motto jeho života a tvorby zní: Život je báseň, život je poezie, život je báseň, kterou člověk žije.

TY NOCI LÁSKY...

Noc nocí stává se
plamenem svíce požehnaná,
když měkké stíny
nahým pažím brání
pohnout se pro číš,
v té, které zvoní hrana
smutkům dne,
v té, které po klekání
šťěstlí se vírem točí.

Je černě oděna,
tvář ale její plane
nachem studu,
vrásek v naději
se matně lesk ten dotýká.
Poslové noci, krůpěj potu skane
i s kameny se zachvějí,
jak den už nedýchá.

Co s nocí,
když je marno bránit svitu
a marno bránit
mračnu v závoji.
Úplňku neskryješ se v pláni.
„Ty noci lásky,
celá nahá jsi tu!“
Vír číše, rtů se nebojí,
ni Tvého klínu,
plamene svíce, požehnaní.

NEJSI CELÁ

Chybí mi slova
v mých větách,

*schází mi noty
v písniích mých.
Chybíš mi, lásko,
v časech zlých,
co marně hledám na tapetách.*

*Kyvadlo času –
stálá změna.
Teď jeho kmit,
mráz štěstí stop.
Zas hledám citu
stroboskop,
abych moh' změřit, že jsi žena.*

*Kmitnou se křivky tvého těla,
vůně tvá mizí z souřadnic.
Do bodů sny se rozsypaly.
Osudu rastr možná dokonalý.*